

UZASADNIENIE

Powód (...)à r.l. w Luksemburgu wniósł o zasądzenie od pozwanego W. S. kwoty 200 złotych stanowiącej należność główną wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 lipca 2013 roku oraz kwoty 19,87 złotych stanowiącej skapitalizowaną kwotę odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty głównej wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 lipca 2013 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że na mocy umowy cesji wierzytelności nabył od (...)Spółka Akcyjna prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu wystawionych not obciążeniowych. Powód dochodzi od pozwanego zapłaty żądanej kwoty zgodnie z załączonym częściowym wykazem wierzytelności (k. 19).

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 2 września 2013 r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1784979/13 – wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty – przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Białymstoku (k.6).

Pozwany W. S. nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na rozprawę i nie ustosunkował się do żądania pozwu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Z uwagi na fakt, iż pozwany nie stawił się na rozprawę i nie ustosunkował się do powództwa, Sąd – stosownie do art. 339 § 2 k.p.c. – powinien przyjąć za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Jednakże dokumenty przedłożone przez powoda nie dały podstawy do uznania za prawdziwe twierdzeń pozwu zarówno co do zawarcia umowy cesji wierzytelności, jak i istnienia wierzytelności wobec pozwanego.

Legitymację czynną do dochodzenia roszczeń wynikających z umowy o świadczenie usług abonamentowych zawartej rzekomo przez pozwanego z (...)Spółka Akcyjna, powód wywodzi z umowy cesji wierzytelności zawartej z wyżej wymienioną spółką w dniu 28 września 2012 roku. Umowa ta miała obejmować wierzytelność wobec pozwanego W. S.. W celu udowodnienia zawarcia umowy powód przedłożył jej kserokopię, która była nieczytelna z uwagi na zamieszczenie na jednej karcie trzech stron umowy (k. 13v). Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, iż powód nie udowodnił zawarcia umowy cesji wierzytelności, a tym samym nie wykazał legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia wobec W. S..

W ocenie Sadu, strona powodowa w żaden sposób nie wykazała również (a na niej zgodnie z art. 6 kc spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie), ażeby wierzytelność, jaką rzekomo nabyła, rzeczywiście istniała, a także, aby istniała w dochodzonej pozwem wysokości. Powód nie przedłożył bowiem wraz z pozwem dowodów wykazujących wysokość wymagalnej należności.

Powód jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym w jaki sposób określił wysokość dochodzonego roszczenia. W ocenie Sądu stanowisko strony powodowej sprowadza się do przeniesienia ciężaru dowodu na dłużnika, co nie jest dopuszczalne w świetle art. 6 k.c., albowiem to właśnie powód wywodzi skutki prawne z faktu istnienia wierzytelności i dokonania jej przelewu. Ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania Sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej strony konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7.11.2007 r., sygn. akt II CSK 293/07, opubl. LEX nr 487510).

Biorąc powyższe pod uwagę, na mocy powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji. Stosownie do art. 339 § 1 k.p.c. wyrok ma charakter zaoczny.